

și una pur duhovnicească? O stare duhovnicească pură este întotdeauna lipsită de patimi, atât de înaltă, încât ridică omul deasupra pământului fără să îi dea alte trăiri lumești. Pe de altă parte, orice stare firească, lumească, oricât de înaltă ar fi, fără îndoială va stimula unele senzații trupesti – de exemplu, provoacă accelerarea pulsului, o scânteiere plăcută a mușchilor, fiori – care adesea apar atunci când oamenii cântă sau ascultă muzică.

Dominanța coplesitoare a emoționalului la omul contemporan explică de ce cântarea bisericească pură, care mulțumește doar ceea ce ține de duhovnicesc, este zăpăcitoare și plictisitoare pentru majoritatea, chiar și pentru cei care merg frecvent la biserică. Nu le place. De asemenea, oamenii moderni nu

le este pe plac iconografia antică, întrucât sensibilitatea lor spirituală nu este destul de dezvoltată încât să înțeleagă și să aprecieze frumusețea spirituală a Antichității, care a părăsit această lume. O astfel de persoană este mai atrasă de Madone cu fețe rotunde și pline, cu obraji rozii, care îi amintesc de lumea aceasta și nu de lumea cea înaltă și duhovnicească. De asemenea, ca și în alte aspecte legate de spiritualitate, omul modern este surd și închis la minte, dar, în același timp, și foarte sensibil la ceea ce ține de lumesc, pe care adesea le consideră a fi „spirituale”, numindu-le astfel în presă, literatură și forumuri publice.

Sursa: **Arhiepiscopul Averchie Tașev**, *Nevoința pentru virtute. Asceza într-o societate modernă secularizată*, Editura Doxologia, Iași, 2016

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 22 aprilie	18:00	Vecernia și Litia
Mărti 23 aprilie	08:00	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite → Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință
Sâmbătă 27 aprilie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 28 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Intrarea Domnului în Ierusalim → Duminica a 6-a din Post (a Floriilor)
	18:00	Denia → Sfânta și Marea zi Luni

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

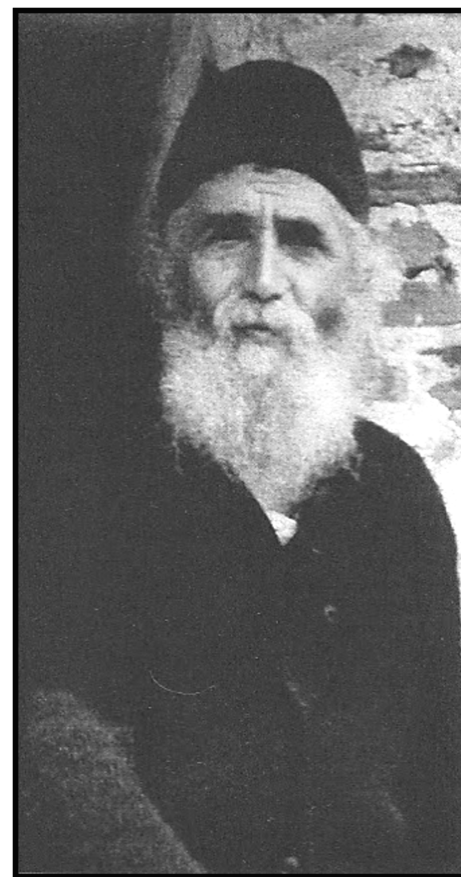

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cel ce ține neîncetat toiagul rugăciunii nu se poticnește. Și chiar de i s-ar întâmpla aceasta, nu va cădea de tot. Căci rugăciunea este stăpânitoarea bine credincioasă de la Dumnezeu.” – Sfântul Ioan Scărarul

Nr. 536 / 21 aprilie 2024

SFÂNTUL
PAISIE AGHIORITUL

1924 - 1994

„BUCURIE SE FACE ÎN CER PENTRU UN PĂCĂTOS CARE SE POCĂIEȘTE”

Dumnezeu este foarte aproape de noi, dar și la mare înălțime. Pentru ca cineva să-L „îndoaie” pe Dumnezeu, să-L facă să Se coboare și să rămână cu el, trebuie să se smerească și să se pocăiască. Atunci Preamilostivul Dumnezeu, văzând smerenia lui, îl înalță până la ceruri și-l iubește foarte mult. „Bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește” (Luca 15, 7), spune Evanghelia. Dumnezeu i-a dat minte omului ca să se gândească la greșeala sa, să se pocăiască și să ceară iertare. Omul nepocăit este nespul de crud cu sine însuși. Este și foarte lipsit de minte, deoarece nu vrea să se pocăiască și astfel să se slobozească din iadul cel mic în care trăiește, care îl duce la cel mai mare și rău, la cel veșnic. Astfel, el se lipsește și de

bucuriile paradizice pământești, care se continuă în rai lângă Dumnezeu cu bucurii mult mai mari și veșnice.

Cât timp omul se află departe de Dumnezeu, este în afară și de sine. Vezi în Evanghelie că fiul risipitor, „venindu-și în sine, a spus: *Merge-voi la tatăl meu*”. Adică atunci când și-a revenit, când s-a pocăit, atunci a zis: „*Merge-voi la tatăl meu*”. Cât timp trăise în păcat, era în afară de el, nu era rațional, deoarece păcatul este în afară de rațiune.

- Părinte, Avva Alonie spune: „De va vrea, omul, de dimineța până seara vine la măsură dumnezeiască”. La ce se referă?

- Viața duhovnicească nu are trebuință de ani. Într-o secundă, cineva se poate muta din iad în rai, dacă se pocăiește. Măi, măi, măi, ce putere are pocăința! Absoarbe harul dumnezeiesc. Un gând smerit să-și aducă omul în minte și s-a mântuit. Un gând de mândrie să-și aducă și s-a dus, s-a pierdut, dacă nu se pocăiește și îl află moartea așa. Desigur, gândul smerit trebuie să fie însoțit și de suspinul lăuntric, de zdrobirea lăuntrică. Pentru că gândul este gând, dar există și inima. „*Și cu sufletul și cu inima și cu gândul*”, spune cântărețul. Mi se pare că Avva se referă la o stare mai permanentă. Este trebuință de un interval de timp ca să ajungă cineva într-o stare bună. Dacă greșesc și mă pocăiesc, sunt iertat în aceeași clipă. Dacă am duh de nevoie, încet-încet pot

consolida o stare, dar până atunci oscilez.

- Părinte, un om în vârstă se poate ajuta duhovnicește pe sine însuși?

- Da, căci, mai ales atunci când cineva îmbătrânește, i se dă posibilitatea să se pocăiască, pentru că îl părăsesc iluziile. Mai întâi, deoarece, odinioară, când a avut puteri trupești și n-a întâmpinat greutăți, nu și-a dat seama de slăbiciunile lui și credea că se află într-o stare bună. Acum, când întâmpină greutăți și se plânge, este ajutat să înțeleagă că nu este în regulă, că șchiopătează și că trebuie să se pocăiască. Dacă pune în valoare duhovnicește puținii ani ai vieții ce i-au mai rămas și folosește și experiența ce a dobândit-o în numeroșii ani ai vieții sale trecute, nu-l va lăsa Hristos, ci îl va milui.

- Părinte, am mulți ani de când nu am plâns pentru vreo greșală de-a mele; nu am nicio lacrimă. Oare aceasta înseamnă că nu am pocăință adevărată?

- Nu te doare pentru o greșală ce o faci?

- Mă doare, dar poate durerea este de suprafață.

- Nu trage concluzii numai din lacrimi. Desigur, lacrimile sunt o caracteristică a pocăinței, dar nu singura. Unii acum plâng, apoi râd. Durerea din inimă și suspinul lăuntric sunt lacrimile lăuntrice, care sunt mai înalte decât cele exterioare. Unul, sârmanul, spunea: „Ce aspru

sunt, Părinte! N-am nicio lacrimă! Inima îmi este ca o piatră. Ce inimă împietrită am! Vai mie!”. Deși era foarte sensibil, se simțea foarte aspru pentru că nu plângea. Suspina însă din adânc, gemea sârmanul și auzai un oftat ieșind din adâncul inimii lui! În timp ce celălalt plânge-râde și este ca vremea de primăvară. Vede, de pildă, pe unul nefericit, este mișcat, plânge puțin și își spune: „O, cum particip eu la durerea celui-lalt!”. Sau, dacă se roagă și varsă puține lacrimi, iarăși spune: „O, rugăciunea mea se aude, pentru că se face cu lacrimi!”, și astfel își odihnește gândul său.

Există și lacrimi nemângâiate. Acestea sunt diavolești. Nu au pocăință, ci egoism rănit. Atunci omul plânge în chip egoist pentru căderea sa. Îl doare pentru că, din pricina neatenției lui, a scăzut în ochii oamenilor, iar nu pentru că a mâhnit pe Dumnezeu, și de aceea suferă îndoit.

- Părinte, omul care se nevoiește poate trăi pocăința în toată viața lui?

- Da, dacă se nevoiește corect, nu-și vede sporirea sa, ci numai căderile și trăiește în pocăință continuă. Nu știe că la început se luptă cu un diavol, iar după aceea poate se luptă cu o ceată, deoarece, cu cât cineva depune mai multă putere ca să-și dezrădăcineze o patimă și să dobândească o virtute, cu atât mai mulți vrăjmași se adună și trag și ei în jos de rădăcini. Atunci, deși nu își vede sporirea, cu toate

acestea sporește destul de bine. Și se poate ca, până la moarte, să trăiască această stare, să nu-și vadă sporirea, să creadă că nu sporește, deoarece are căderi, dar, în realitate, există sporire, pentru că mereu își mărește nevoia și se luptă cu tot mai mulți diavoli. Pocăința pentru nevoitor este o rucodelie care nu se termină niciodată. Pe cei morți îi plângem, îi îngropăm, îi uităm... Păcatele noastre însă le plângem mereu, până ce vom muri, dar cu discernământ și nădejde în Hristos, Care S-a răstignit ca să ne învieze duhovnicește.

Sursa: **cuvantul-ortodox.ro**

**PĂRINTELE
AVERCHIE TAUȘEV
1906 - 1976**

**CULTURA
DUHULUI LUMESC**

În manifestarea lor cea mai înaltă, sentimentele lumești și pământești sunt atât de apropiate de cele duhovnicești, încât este greu pentru omul modern să facă diferența între ele. El înțelege că „emoțional” înseamnă „duhovnicesc”. Câteodată are impresia că primește „mulțumire duhovnicească” de la cele lumești, însă nu face decât să se amăgească și să se înșele singur. O persoană intelectuală și dezvoltată cultural mi-a mărturisit odată că, atunci când ascultă muzică, are aceleași trăiri ca la rugăciune. Cum putem, de fapt, să facem distincția între o stare firească